

die, & nocte, dum dicitur mihi quotidie, ubi est Deus tuus? *Idem.*

Iudeo conquisitor ad confessionem post mortem adiungit. Suffragiorum nostrorum dilationes eas cogimus utrue
conqueri de iteris morib; quoniam necimus, & qui ef-
ficiunt, ut iudicio patientur: *Huius mei quando dixerit
mibi, expedita, respecta, modicum ibi, modicum ibi;* ait
S. Augustinus in Solil. c. 35. Heu quam crudelis sumus
animabus illis he dilationes, & quam diuturnas, ac
molessum est, quod modicum dicitur! Contendendum
igitur est, ut hoc pallidum, dolorumque tempus illis
sit brevius. *Idem.*

*Anima, purgatoriis inde-
scripta.* Videamus, quomodo peccata homines afficiantur,
infelicitissimum quemque aliquam habere intervalla, quibus
solitum plicat; & sicut inquit Propheta, si
vespera lacrymarum lundinum imber, mane gande-
mus; hac mixto, atque intermixto efficit, ut majori
com voluntate ea bona gustemus, que in vita hac pos-
siderimus. Tertullianus ait, quidam illi am-
ma decedit? Nonne vobismetipsum probro verteretis ne-
gigentium eum offecit, & cura, quae potius ad vivo-
rum, quam ad mortuorum solitum fuit instituta? Cura quidem laudabilis; sed inter se mortui cadavera
magno strepiti, tunibique propria efforsi, an clau-
culam in sepulchrum inferni, post exitum vite: in lig-
ato, an plumbo loculamento patescere; verminis,
an iecurum pabulum fieri? Attamen in hoc omnis er-
ga mortuos platas constitutur: exterior aliqua corpora
receptio cura, donec omnem abjectum sensum,
ne flestans doloribus animarum, quo exorciantur;
& que iudiciorum dei viventis severitatis tradite sunt.
Ubinam ergo est misericordia veltra, ubi grati animi sensu erga eos qui de vobis perquam bene meriti sunt?

*Anima in purgatorio fortiter adeo adhuc ita be-
nito illius, quo caset, ut inde memem suum nequeat
avellere; ita ut quemadmodum anima beatorum in co-
lo yogiter suam considerat beatitudinem, & iisque sub-
inde animum adveniat, atque secum indecessanter omni-
no repudiat jacundissimam hanc cogitationem, qui-
vel uno momento illam intermitteat; ita anima pur-
gatorii incessanter animo suo molestam hanc valutant
cogitationem, neque illam unquam a sua avertant in-
felicitate. *Heu!* caro villoso Dei moi, & delicias
gloria, quibus modo truerit; sed tantu hujus malis
causa mea est negligenter. Inimitabilis flammis uor:
sed milii uni succensus debeo; illas poteram evitare.
Deus iratus est contra me; sed flosca mea illam in-
traverunt. Illam multe poteram, & medicis sum-
ptibus jutit illius satisfacere; hoc non praestit; cul-
pa met est. Omnes huiuscmodi confidantur, quibus
identem suas ponas, tua peccata, suamque recogni-
tationem, sum mutui Job, a quibus admone-
tur de luis calamitatibus, ac detrimentis sine illa in-
termisso, & quin libet ei spiritus relinquatur, vel
quoniam inter unam, alterangue seruum requies illa ei
permittitur. *Idem.**

Ingenitus in purgatorio etenim sensu percutitur. Ignis, quo anima illi comburuntur, ignis indefer-
ta a S. Hieronimo in Ps. 118: vocatur; ignis, qui nunquam
fatigatur, & semper crevit animam, donec aliquod di-
vine debet justificare. *Heu!* Hac vita inimicus per-
sequendo fatigatur; sed anima purgatoria nullum ha-
bent momentum, quo liberum ducent spiritum, incel-
sante torquemur. Dei brachium, quo persecutus, non
nunquam deflatur; ignis divina instrumentum iusti-
tiae infatigabilis est, neque infirmatur. *Idem.*

Ut omnis suscitetur miserationis sensus erga miser-
tas animas! nonne ergo crudelis est opere, ac
climi dives illi nequeam, qui Lazarus per fortis adiu-
tium jacentes infelicitatem nunquam miseris est? Oculi
eius aperte sunt, & miseri hominis vulvara die-
bitur, auribus illis accidunt clamores, & ejuslatis pati-
peris, nihilominus vulgatissimum nature motibus non
afficitur: quoniam illam latronum ita durum erga similem
eum pati, vel levitatem eius excusat peccatum?
Gratia operatur, quod quotidie operatur natura in-
terior filios ejusdem patria, eodem concretos sanguine,
& ex eadem familia: non enim ergo filii Dei. *Heu!* illum fortasse aliquando patrem veltrum vocabis,
quoniam dedit dives nequam appellabat Abraham,
neque mitius ab illo excipienni. *P. de la Rue Ser-
mon de Oratione pro mortuis.*

Ut oratio pro mortuis superstitionis nomine insin-
laretur, quod Haereticis faciunt, suffocandi fuerit teneri-
nimi natura sensus, quis in nobis parentum nostro-
rum memoria non excitat, quia haec quondam exci-
tit antecedit cum reverentia conjunctam, qua im-
pellitur, ut pro eorum requie vota huncupemus;
damnanda fuerunt omnes terrarum orbis nationes,
quas nulla prohibere potuit barbaries, ne majorum
cineres reverentur; improbadus fuit veterum Patriarcharum mos, qui super patrum tumulos pauperibus publica sternebant prania, eisque solerentes ero-
bant elemosynas; nides arroganda fuit Sacrorum li-
brorum

brorum auctoritatibus, docentium orationem pro mortuis cogitatione sanctam esse, ac salubrem, gravissimis ecclesiis Patribus neganda fuit autoritas, scriptis eorum mutillanda, opera infideliter vertenda, & omnium elaporum faculorum traditio neganda. Hac factienda fue-
re, & per tantum nefas mens, & cor hominum ad hanc erga mortuos sevitiam deducenda fuerunt. *Idem* in alio Sermone Manu.

Quoniam in re prestamus illis, quorum errorum damnamus, si cum nobis perfusum sit de necessitate, ac utilitate orationem pro mortuis, eorum proximis ne-
gligimus? Ut necocent est, illens qui obstat oculis nos necessitatis fratria fui, an qui videt illas, ei-
que open negat? Aperit ergo hoiliora die oculos, & cor illorum misericordia: nostrum quilibet erga in duas mandos, quorum alter ante, alter vero post nos est; alter fugit, advenit; alter in terram revertitur, alter egreditur de terra. Mundus hic praeceptor fuit patres nostri; mundus hic orians sunt filii nostri; altera priorum requies in manibus nostris quadammodo sita est: alter ex his mundis a vobis open patet, vos autem ab altero open expectatis. *Idem.*

Status, in quo sunt anime purgatorii, non misera-
tione tamquam veltra existit, & charitatem inflammat debet, verum etiam vobis timore incute-
re. Quodcumque illa patientia, vobis significare debet, quid sit vel levissimum crimen, & quo illud odio criminis me-
perforatur Deus. Deus enim infinite misericordia adeo
levere animadvertisit ut unam veniale noxam in ani-
mate also facias, quia illius sponte sunt; quas unica
diligit, & a quibus perfecte diliguntur. Ignis pia-
citur vobis praefere debet, ut intelligatis, quid sit
crimen veniale, quod patrum adeo eximiscitis, &
quid sit faciliter ad convictus; sed efficere debet, ut
certum ineatis confitum tot, tantaque mala per po-
nitentiam praevertendi. Potellis brevi, lexique mortifi-
catione pro diuturnis, crudelibusque purgatorii penit-
satisfaciare, nec id agitis. Nunc medico lampu radi-
mire vobis licet, quod aliquando nomini gravissimis
penitentiis loquuntur, & negliguntur. Viva, veraque
pientia lacrymam modo ignis illos potell extin-
guere, torrentibus tunc effundendis non extinguedis;
qua cositas? Heu! quam acerbis fieribus hanc al-
quando prosequenori negligentiam, quia adeo chro-
pato vobis fatura est! *Idem.*

Antinomia illis open ferentes, Deus nihil gratius fa-
cere poterit, illius dura libertatis necessitate, quam illi iustitia & sanctitas sua iniecit, quantumvis, ut in-
dicari, amor eius repugnet. Vobismetipsum maximum
procuratio bonum; cum enim illi sum vobis felicitati
tempore debitis sint, cum eadem perficiunt, numquid
veltri obliviscuntur? Pro vobis autem deprecantes quid
a Domino obtine non potuerunt? *Idem.*

*Si in veltra statim efficitur damnatos omnes ex nobis
ferentes, quem in corde vestro effectum cogitatio ista
de liberate amans erga ratione & ferme
quidem illius infernum referat, vobis autem purgato-
rium relinqu... Veltrum est illum exhaustire; vos
illius flammis extinguere potellis. Eadem flamma in utroque carcere aditum; carce hujus rei magis, quam
alterius veltrum merentur misericordiam; nonne est il-
los odire, videre eorum miseriam, illis open ferre
posse, & id vel abnuere, vel negligere? P. de la Rue
Sermon de Oratione pro mortuis.*

Quod si ad acerbitatem dolorum, & diuturnitatem
preameremus, accedit tercia calamitas, quod anima in pur-
gatorio se ipse juvare non possunt, profecto non pa-
rum exrelaxit infelicitas animorum etrambam. Hic enim
in terris vix quisquam est tam miserabilis, qui
non potest vel fugiendo, vel resistendo, vel amicos
requirendo, vel appellando ad aliud iudicium, vel
misericordiam judicis implorando, vel aliqui alia ratio-
ne se a cruciatus aliquo ex parte liberare. At in
purgatorio nihil omnino possunt, nisi patienter sup-
plicia tolerare. Postquam quidam viventes in carne
facti homines pro defunctis orare, & elemosynas, at-
que alia satisfactoria opera pro eis offere Domino.
Bellarum, de genitu columbi lib. 2. cap. 9.

Statim, in quo anima purgatoria nostram excitare
debet miserationem, haec anima sunt, quae multum
patiuntur, que ardent igne flatus divinae indignationis
succincti, cujus tormenta longe excedunt, quidquid
non pati solum, verum etiam concipere in hac vita
miserabilium possunt. Nihil est cum purgatoriis pre-
nis conferendum, nisi ipsius interna pena, & duratio-
nen, & delerationem excipias. Alienus, inimicus
etiam te ad misericordiam defletur, si illum hoc in
statu videres, & amicus frater, mater, pater est,
quem ardentes flammis comburi vides, neque ur-
natur, nisi quod te nimis amarunt, neque haec malap-
tiuntur, nisi forte, quod nimis testinante pro te
bona cumularunt, & calamitas eorum, cujus amar,
quo te profecti sunt, vel causa exiti, vel occasio,
te non movebit? Numquid adeo fuisse eis potes? P.
*Nepos. cap. 4. Christianorum confederationum pro singulis
anno dicitur.*

Putant nonnulli se anima sua tranquillitate consul-
tures esse testamentum. O inutili prudentie vestre
precautionem? Quid bosum tellamentum appellat? Ut
tali fiat, sufficere dicere, dono, lego, relinquo, ju-
bo, volo? Quot in forma, materia, executione dif-
ficultates! proper oppositiones eorum, qui se le-
putant, proper foliennes justitiae formulas, proper
executorum incuriam, atque feccentos id genus scro-
pulos, in quos tellamentum prudentie misere alitid.
Sed optimam etiam tellamentum, quod aquilinae con-
fessum

fectum est, & celerrime adimpletum, exigui est meriti coram Deo; ideoque modice opis anima tua... Deo, hominibusque lego, dicit. Quid interest! Vel leges, vel fecus, te invito vel Deus, vel homines id possidebunt, quod possides. Inanis morituri superbia honori sibi vertere coactam liberalitatem. Nonne Deus, qui omnis videt, & ponderat, videt te hoc tempore ea legare, & relinquare, quaestum non vales; atque tunc incipere largiri, cum amplius non potes retinere? te nequaque donaturum, si adhuc retinere posses; & te nihil donasti, donec poteras retinere? Idem.

De glor. pacatur, qui per patrem et filium et spiritu sancto libera-
Ita est, Fideles, etiam Deum ex toto corde diligamus, quamvis illius gloriam tantummodo quereatis. Ita, o Fideles, ipsum ipsi offertes infinitum erga has animas misericordiam exercebimus.

Satisfactiones in indulgentiis oblatas, cum ipse sint de industria Christi satisfactiones, magis accepta sunt Deo genitus pro quam nostra, quia facta sunt a persona divina, eam sanctitas est infinita. Sunt Diptate Virginis satisfactiones, qua super omnia creata gratia affluitissime repleta sunt, & quam pro extensis magis dilexit Deus. Sunt etiam copiose Apostolorum, Martyrum, aquae satisfactiones, qui Deo acceptissimi fuerunt. Ita cum offerimus Deo in mortuorum solituus has adeo pretiosas satisfactiones, eas jure libentius expicit, quam nostras, qua plurimis defectibus, & in perfectionibus permixte sunt. Idem.

Vetus est, sanctas animas indefinienter, & admirabiliter cum patientia pati eas penas, quae pati ne ad brevem momentum possent, quoniam morentur, easque longe gravorem, leverioreisque agere possentientem quam quoniam olim in primitiva Ecclesia agi conseruavit. Autem nequam proprie satisfactiones, presentes evanescunt nisi imminentia eas, quae divina illis franguntur; & donec illas penitus exhausterint, & donec perpertuerint toto eo temporis spatio, quod illi infixit. Nihil inde presentibus penis abraduntur. Satisfactiones separatae jam Deum unum querit, ac Deum unum amat, & nihilominus se licet invitam repellunt, ut in perverso non possit ad terminum hunc tantopere conceputum, neque summum bonum possidere. Intelligite, quoniam sit dolor anime, quoniam terrenus rebus omnibus vacua, & ab omnibus sensibilibus obiectis separata, jam Deum unum querit, ac Deum unum amat, & nihilominus se licet invitam repellunt, ut in perverso non possit ad terminum hunc tantopere conceputum, neque summum bonum possidere.

Intelligite, quoniam sit dolor anime a regno, quod ipsi definitum est, exultantis, atque in ignito carcere conclusi, ubi videt se propter crimen, quod facile evitare poterat, vel quod saltem facile poterat expirare, propter veniale noxiam; hac enim ad id fatus est, hoc supplicio multari. Scio quidem has cogitationes, quia communis fuit, nunc minorem in nobis habere vim; sed quicunque sit mens, ac sententia vestra, ego freno, & quicunque necessarium impendeat velut huic rei attentionem, non fecus ac ego, fremere debet. P. Valois in extirpatione de peccato mortalium.

Intelligite, quoniam sit dolor anime, quoniam terrenus rebus omnibus vacua, & ab omnibus sensibilibus obiectis separata, jam Deum unum querit, ac Deum unum amat, & nihilominus se licet invitam repellunt, ut in perverso non possit ad terminum hunc tantopere conceputum, neque summum bonum possidere. Intelligite, quoniam sit dolor anime a regno, quod ipsi definitum est, exultantis, atque in ignito carcere conclusi, ubi videt se propter crimen, quod facile evitare poterat, vel quod saltem facile poterat expirare, propter veniale noxiam; hac enim ad id fatus est, hoc supplicio multari. Scio quidem has cogitationes, quia communis fuit, nunc minorem in nobis habere vim; sed quicunque sit mens, ac sententia vestra, ego freno, & quicunque necessarium impendeat velut huic rei attentionem, non fecus ac ego, fremere debet. P. Valois in extirpatione de peccato mortalium.

Si miseri suos etiam harum animarum, & si illis indigentibus talis est, alii vicissim vestri miseris, roribus, vobisque subvenientur: & quamvis rem proximam sanguinem crucis effundenter, Deus charitatem, & misericordiam vestram remunerantur ad solitum vestrum transferat: magnam earum precium partem, quae generatim pro defunctis omnibus effundit Ecclesia. Hanc passim elargitur Deus mercede illis, qui erga exutas corpora animas misericordes fuere, ut eorum alii misereantur, juxta illud Scripturae verbum: *Facias vobis Deus misericordiam, sicut fecisti cum mortuis.* Ruth 1. Sin autem et contra vosmet duros, sensuque carentes prebuteris erga defunditorum animas, si earum fueritis oblieti, eatque reliquie, & alii post obitum vestrum obliscenterent vestri, & relinquemini in justam vestram oblivisionem, saevitque pennis. Regius Propheta loquitur de quadam oblitu in terra, & sit, *Dei iustitiam haec praefert oblitio: Jutitia tua in terra oblitio.* Ps. 87. Haec terra oblitio nonnulli est purgatorium non solum quia anima, qui ibi velectur, ea oblitio, resurget, qua viventes eas negligunt, etiam oblitio illa, qua ipsa mortuorum oblitio sunt. Iudeus Deus oblitioem pro oblitione illis retrahit, quoniammodum per Iacobam c. 23. minibatur: *Et in die ista in oblitio eris septuaginta annis. P. Boies in officio Mortuorum.*

Quod de elemozyna erga pauperes S. Ambrofus lib. 2. offic. cap. 28. sit, id nos dicere possumus de charitate erga miseras animas; nostram videlicet misericordiam sine modo operari debere, & facere non solum quod potest, sed ultra: *Ite magna thecarium misericordia, ut necessitas ait, quantum possumus, juvemus, & plus inter dare, quam possumus.* Misericordia par est miseria; harum animarum miseria summa est; ita misericordia nostra nullum servare debet modum. Idem.

Nonne isthinc imitari possem illius Prophete factum, qui mittas a Deo ad Regem, qui populi sui calamitatibus minima sufficiet, sed non ad regem, sed ad altare convertit exclamans: *Altare, Altare! Altare ubi quotidie lauda immolaris victimam, victimas propitiatorias, & expiations pro viventibus, & mortuis, ad te me converto, tamquam ad primum foliatum fontem, & canam liberations fanstarum animarum. Ad te, Agnus Dei, qui eas redemisti oblatione tua,* &

effusione sanguinis tui in cruce, quem adhuc offers quotidie Patri tuo in aria nostris, ut earum liberationem perficias. Ita, o Fideles, ipsum ipsi offertes infinitum erga has animas misericordiam exercebimus.

Satisfactiones in indulgentiis oblatas, cum ipse sint de industria Christi satisfactiones, magis accepta sunt Deo genitus pro quam nostra, quia facta sunt a persona divina, eam sanctitas est infinita. Sunt Diptate Virginis satisfactiones, qua super omnia creata gratia affluitissime repleta sunt, & quam pro extensis magis dilexit Deus. Sunt etiam copiose Apostolorum, Martyrum, aquae satisfactiones, qui Deo acceptissimi fuerunt. Ita cum offerimus Deo in mortuorum solituus has adeo pretiosas satisfactiones, eas jure libentius expicit, quam nostras, qua plurimis defectibus, & in perfectionibus permixte sunt. Idem.

Vetus est, sanctas animas indefiniter, & admirabiliter cum patientia pati eas penas, quae pati ne ad brevem momentum possent, quoniam morentur, easque longe gravorem, leverioreisque agere possentientem quam quoniam olim in primitiva Ecclesia agi conseruavit.

Autem nequam proprias satisfactiones, presentes evanescunt nisi imminentia eas, quae divina illis franguntur; & donec illas penitus exhausterint, & donec perpertuerint toto eo temporis spatio, quod illi infixit.

Nihil inde presentibus penis abraduntur. Satisfactiones separatae jam Deum unum querit, ac Deum unum amat, & nihilominus se licet invitam repellunt, ut in perverso non possit ad terminum hunc tantopere conceputum, neque summum bonum possidere.

Intelligite, quoniam sit dolor anime a regno, quod ipsi definitum est, exultantis, atque in ignito carcere conclusi, ubi videt se propter crimen, quod facile evitare poterat, vel quod saltem facile poterat expirare, propter veniale noxiam; hac enim ad id fatus est, hoc supplicio multari. Scio quidem has cogitationes, quia communis fuit, nunc minorem in nobis habere vim; sed quicunque sit mens, ac sententia vestra, ego freno, & quicunque necessarium impendeat velut huic rei attentionem, non fecus ac ego, fremere debet. P. Valois in extirpatione de peccato mortalium.

Iacobat, cur appellant alii? Nunquid filii vestri erant sapientiores vobis, & melius agent, quam vos egitis? Num major illis instat obligatio? At enim dicit quispiam, rem in meliorem ordinem redigat; nequam ab illis voluntate rem pendere patiar, ergo ipse extrema cera providebo. Heu! cur tanti momenti negotiorum ubi anima velitra requies, & felicitas agitur, alii committunt, cum per vos illad melius transfigerentur? Cur illud post mortem reicitur, cum in hac etiam vita felicis eidem proficeret valeatis? Cur te ipsum non facis praeterea hujus testamento, quod meditatis, executorum? Cur ipse Deo non tribus, quod pro te ab aliis vis tribus? Certum est hoc melius acceptum sit, si tuis, quam alienis membris tribus, atque illud maius apud Deum preti futurum.... Nunquid ignoramus quodam se gerant item? Plurima difficultas, ac illustraria esse; plures a Judicibus forensibus sententias, & plurima ab Ecclesiis fulmina esse petenda? Longas habendas esse rationes, & divisiones, propter quas omnes queruntur; quorundam tota legata? Testamentum hoc interpretandum est, & modificantum est, huc alterum supponendum est, ita vulgo fieri confusivit, & interim ardor anima in purgatorio nequicquam open implorans. P. Carillon sermone pro di Martino in Adventu.

Difundunt adhuc viventes in hunc locum, ut olim Propheta: cogitationes illuc ingredimini, & illuc videbitis sanctas animas in ignibus illis ardentes; nobiles animas, ceci filias, heredes Dei, quibus ille aeternas coronas preparavit, animas perdite amantes pulchritudinem ac illis fugientem, ac felix eis earum subtraheant; amabiles sponsas judicis, qui illas adeo malum latet, cui pro cruciatis laudes, pro flammis, quibus uruntur, ardentiores reddunt amorem; que illius iram adorant, quae illam tan in favillim suppliciis, quam in favillim miserationibus & colunt, & diligent. Pro Dens! quinam potes, animadverte in animas aetio humiles, & innocentes. Ubimur est tempus retinet has fidèles animas: in illis flammarum torrentibus, in quibus vires habet, dexter fortes, quae contraxante expiaverint. Ita quis posset dicendo vobis exhibere praetexta abyssos, horrentes carceres, torrentes sulphuris, atque flammarum? Hic ignis agas tanquam Divina iustitia, Divinaque contemplativa bonitas intrinsecum sit fauctorum animalium supplicium, & carcer ardens, ubi calamitati captivi illi gemunt nunquam inde egesti, nisi prius crudele huius elementum omnes eorum labes deleverit, virtutes omnes emundaverit, emneque defelctus illorum reformaverit. Hoc illa significant Elii Dei verba: *Amen dico tibi, non exi, donec reddas novisfum quadratum.* Matth. 5. Heu! quam insipientes fuit peccatores haec in re, Sanctus Hieronymus exclamat: *sibi catena, sibi gravissima preparant supplicia, quae aliquando in altera vita patientur. Nonne si inimicus vocandus est qui se in his onerat vinculis; & nonne iniquus iustitia est ad ignem hunc blandum tot ligna congre?* Uniusq[ue] opus, qualiter, ignis probat. 1. Ad Cor. 3. Idem.

Si de gloria Dei procuranda agitur, num aliquid ultra requiretur, ut miseri animabus opem ferre renemerit? Zelus quidam habemus pro gloria Dei; sed si, qui animis facimus, quod opus est, ut hanc illi procuremus. Exempli gratia, admiramus Apollolos viros, qui maria transtulit, ut animarum conversioni operam faciant; & sane manus hoc proflus Divinum est; verum scilicet, quod Gestor magnus ille Parisiensis universitas Cancellerius, & ante ipsum Sanctus Bonaventura dixerint, nempe fidelium animalium in purgatorio detentorum gloriam procurare munus esse quodammodo ipsa Ethicorum conversione praefundens: *ista solita fuit qualitatibus vivorum, non subtilitate mortuum.* Sanctus Augustinus inquit. Hec viventibus quidem aliquod susterit solitum, mortuis vero non tam, & ego affirmare audeo, quo maior est poma, & apparatus, eo maiorem esse doloris spectrum, quam veritate. Si ex corde diligitis, initium strenuum Judas Machabaeus; efficiet, ut pro illis sacrificia offeratur. Idem.

Quis preces effundant, & offerant sacrificia pro animabus defunditorum, fatus est hodierna die creditur species quendam doloris, & luctus, quae nihil habet prater vanitatem, acque ostentacionem. Tempora, & arta exornantur, cadaver multa effertur concomitantium cateva, & quin mors de hominum fali, & subterrena relata triumphum, volumen triumphum retere de morte magnifico hoc apparatu, hac itemmatione acus, hic digitatus insignibus, ac tumulorum, ac mausoleorum magnificientia. Hec omnia mortuis conferre quid possunt? Selasia fuit vivorum &c. Cum prius officenda esset pro animarum, reque sacrificia, vel ergo大象, ut pro illis Deo preces effundentur et. Sermo Manf.

Eusebius Emissus ait, opus esse, ut purgatorius ignis Iudicis officio fungatur, & quondam exercet iudicium speciem in reos ob alcendum Deum, ac puniendo nocentes ob injuriam, quam in terris magnitudine illis intulerunt, illi creaturas aferentes; Ignis purgatorius necesse habet exercere iudicium. Quem significare velle mihi persuaderem ignem huic, cum Julius sit, ac sapiens, ad tristinam revo. aurum altera quidem in lance Dei magnitudinem, in altera vero creaturarum rerum humilitatem, & post hanc institutam comparationem lumen ad orbibus conficiendo submisis illis etenim purgatorum praetoribus earum iniuriam, & in eas severitatem animalum verborum. Ex oitava pro Defundit a P. Constantino ex Recollectorum familia conscripta.

Necesse est, Sanctus Bernardinus inquit, adesse purgatorium, ut extrema adnoventur manus huic imaginis Dei, quem in nobismetipsum gerimus: *Defensio pulchritudinis Divina regire purificationem.* Ita purgatorium ignis pictoris functus officio defundit maculas, quas in mundo anima illa contractarent, ut Divinos inducat colores. Flammis suis oculorum aciem, oris intemperiam, lingue menaciam, manum iniurias, & cordis reformatum. Hec ipsius etiam Sancti Augustini sententia est aferens, hoc elementum secundum Divina iustitiam ordinem combure in animabus illis, quidquid dedecet officia affecta justitiam Dei, & abfuisse, quidquid fulgoris glorie ipsius offudit caliginem: *Ita quicunque Divinam imaginem obscurovenerunt, consumens.* Idem.

ille purgatorium ignis, Sanctus Augustinus ferm. 41. de Santis, ait, duxit est, quam quidquid in hoc ignis consumetur, non permanet postea, sensu, aut cogitari, vel animos.

Ita ut in camini illis ardentibus, ubi Dei iustitia ad integrum.

tempus retinet has fidèles animas: in illis flammarum torrentibus, in quibus vires habet, dexter fortes, quae contraxante expiaverint. Ita quis posset dicendo vobis exhibere praetexta abyssos, horrentes carceres, torrentes sulphuris, atque flammarum? Hic ignis agas tanquam Divina iustitia, Divinaque contemplativa bonitas intrinsecum sit fauctorum animalium supplicium, & carcer ardens, ubi calamitati captivi illi gemunt nunquam inde egesti, nisi prius crudele huius elementum omnes eorum labes deleverit, virtutes omnes emundaverit, emneque defelctus illorum reformaverit. Hoc illa significant Elii Dei verba: *Amen dico tibi, non exi, donec reddas novisfum quadratum.* Matth. 5. Heu! quam insipientes fuit peccatores haec in re, Sanctus Hieronymus exclamat: *sibi catena, sibi gravissima preparant supplicia, quae aliquando in altera vita patientur. Nonne si inimicus vocandus est qui se in his onerat vinculis; & nonne iniquus iustitia est ad ignem hunc blandum tot ligna congre?* Uniusq[ue] opus, qualiter, ignis probat. 1. Ad Cor. 3. Idem.

Si de gloria Dei procuranda agitur, num aliquid ultra requiretur, ut miseri animabus opem ferre renemerit? Zelus quidam habemus pro gloria Dei; sed si, qui animis facimus, quod opus est, ut hanc illi procuremus. Exempli gratia, admiramus Apollolos viros, qui manu transtulit, ut animarum conversioni operam faciant; & sane manus hoc proflus Divinum est; verum scilicet, quod Gestor magnus ille Parisiensis universitas Cancellerius, & ante ipsum Sanctus Bonaventura dixerint, nempe fidelium animalium in purgatorio detentorum gloriam procurare munus esse quodammodo ipsa Ethicorum conversione praefundens: *ista solita fuit qualitatibus vivorum, non subtilitate mortuum.* Sanctus Augustinus inquit. Hec viventibus quidem aliquod susterit solitum, mortuis vero non tam, & ego affirmare audeo, quo maior est poma, & apparatus, eo maiorem esse doloris spectrum, quam veritate. Si ex corde diligitis, initium strenuum Judas Machabaeus; efficiet, ut pro illis sacrificia offeratur. Idem.

Crederet purgatorium, negare moverit ad illa officia obcedens, que Christiana caritas erga animas fidelium ibi detentas impedit, hoc sane est sensu carcer, neque illis affici rebus, quibus mens ratione pradita, vel dicam melius, quibus mens Christiana maxime affici debet; hoc enim est nullum habere sensum pro gloria Dei, quae non minima in harum animalium liberatione sit illa. Ad hec habere est anueni cor erga animas eisdem, quae non tanquam suis liberatores intenduntur, quae non sunt quam gaudia pro fe in nobis nostris collectaverint Deus, & que, ut eadem sensu vellemus, expectant. Denique hoc est propria non moveri utilitate; quia Christianorum caritatem nobis post mortem merebimus, si hanc viventes erga fidèles animis exercemus. Idem.

Spirl-

Causa pro-
spiritu nosmet conferamus in subterraneos locos ,
ubi Dei ultio ovo gravius faveit; quod punit, ut par-
terne dete-
re animaria
cat. Cogitamus illum sulphuris lacum, eos flamma-
rum torrentes, quibus anima patiens submergitur;
sed immortem id perpendentes, quod peculiare
hunc inext supplicio, & propter quod ab interni
prona diliguntur. Sed quid dico? Nullum, auditores,
iner hae mala discrimen est prater durationem.
Ilic non fecus ac in inferno anima ignor erit circum-
data, & involuta. Hoc ipsum elementum eodem sul-
phure inflammatum faveit, medullas ipsas exquirit;
idem carcer, eadem captivitas, idem carnificis, eadem
horrentia spectra, idem vermis depauperans. Domi-
ne non corripias me in furto tuo, exclamat cum Da-
vide Sanctus Augustinus de purgatorio loquens, ne-
que in ira tua percutias me. Haec res sunt sup-
plicia, vera poena, qua super mortuos sinceras pos-
sum eliceret lacrymas. Sermones Manu.

Biographia
gloriosus es-
ga parentes.
Quoniam post
obitum fratrum
obliviscitur.

Quemadmodum ergat ingratitudine veltra! proper tot beneficia, quibus a parentibus veltris cumulati fuisti, illis, donec vivunt, alimenta, in eorum senectute foliantur, & ad extremum usque eorum spiritum obediunt debitis: aliquo volfmet inhumanos, & ingratis credidistis, & re ipsa fuissest: nunc mortui sunt, neque omnibus ipsi mortua sunt? corpus eorum vernum pabulum est, neque veltra egit ope; at spiritualis ipsorum necessitas numquid ideo deficit? & mortuus est anima eorum, ex quo a corpore fecerit? Nullane amplius affinitas ei? cognatio nulla? Non sunt amplius amici veltri, eo quod a oculis veltris evanescunt? Sunt adhuc, vivunt adhuc, patiuntur sub brachio ultricis Domini iustitia; orant vos ut precibus veltris eos liberatis, & vos omnem curam, amorem, miserationem, gratique animi senum abjecitis. *Pater de la Rue sermone de De-*
fusione.

Si, ex Patrum sententia, charitas Sanctorum fit ardoribus in gloria, numquid ibi omnem exuent benevolentiam, animumq; gratum pro illo, qui ipsi ex crudelibus purgatoriis flammis eduxerint, ut in suavissimas Paradisi delicias tranferrent? Si in felicitatem suam dulcedine nulli obnoxii sunt vitio, numquid ingratitudini erunt obnoxii? Quia anima, quipossefit Deum, in se colligit virtutes omnes, omni que beatitudine, que cogitare potest unquam, perficitur, numquid hac ratio est, proper quam illi negligimus liberalitatem gloriam erga eos, qui ejusdem fuerint iheri? Sed ipse Deus, qui bonum, quod illis conferimus, tanquam fibi collatum patet, negabitis centuplum eis boni, quod a nobis perceperit? Hoc promisisti, Domine, te nempe miserturum eorum, qui aliorum iuerint miseri-
*tati. Desunsti, qui poenis suis id expiant, quod fuit deit innocentis, tibise offendit fuit calamitatis sua, vincula sua confracta, & certas beatitudines integras in uno tantum puncto colligi posset; tamen tanta hac felicitas non exasperat vel minimam partem illius, qua iherit, q; vel uno momento beatifica gaudet visione. Quoniam modum igitur anima corporis vinculis expedita eo ista sit et, in quo videtur potest Deum fuisse, & in quo ipsius revera videtur, nisi peccata illum removerent, & quoniam infiniti boni privationis, quale hoc est, illi tormentum esse magis intolerabile, quam eti; hic viro, de quo locuti sumus, integra sua felicitatis iactura, quoniamcum illia esse fingatur. Quoniam igitur est afflictio anima ita a Deo separata, quoniam sive mereores illius, quoniam tristitia, cum cogitat se culpa sua amississe, in minus in eternum, fatalem ad tempus celi bona; & Dei pessime, qui caret, bonum esse totu; co-
*majo; quam sit omnium creatorum bonorum fructu. Itet eti; aeterna? Idem.**

Cum gratia natura nos omnes fratres constituerit, alios alii invicem per vincula charitatis coniunctos, sed prater hunc nexam, qui cum fidibus omnibus communis est, alter reformatur ab amicitia, qui non minus fortis est, cum virtutis institutis veluti fundamento. Ne unus quidem ex nobis est, cui mors aliquem ex optimis amicis non eriperit: non sine verecundia faciemur, mortem eamdem, qui fecit, ut amici iacturam faceremus, fecisse quoque, ut amitteremus etiam amicitiam. Certissimum tamen est Christianum amicum, numquam magis eoticeferre, quam post mortem amicorum; tunc enim illis magis vera, ac magna procurare possimus subfida. His animabus in crudelis accideere mihi videtur, quoniam se ipsas intueri ab illo derelictas, qui sacerdant, exterramque fibi juraverat amicitiam. Heu! si illas imicni desererent, haud magnopere quidem dolerent; sed crudeleiter adeo obliuionis traditae esse ab amicis, quos optimis arbitrabantur, hoc tormentorum omnium est maximum: si inimicus meus malitiosus mihi, sustinuimus usque. *Ex. ibidem pro*
feria quinta post quartam Quadragesima Dominicam.

Non defunt quamplures fideles, qui pro mortuis precies effundunt, & qui nullam ipsi open afserunt, quia potius ipsi alienis indigent precibus, quam pates sint, ut pro aliis deprecantur Similiter cogitare mortuos magnam periere utilitatem ex tumultuosis fodalitibus, quibus homines ob humanos potius refectus, quam ob pietatis causam interficiunt; & ut viventibus potius morem gerant, quam ut mortuis opitulentur? Neque hoc di-

tilibus, vel noxiis occupata, tot vinculis terra inhabens, ut se se ad Deum nequeat attollere, neque illum, nisi frigide amare, & e modo, quod amat horum, quod vix cognoscitur. Prater in hoc exilio animalium, qui eis cognoscuntur, & qui patiuntur in purgatorio. Sepe ex corpore suo anterior polli-
tum, & efficax effire subfidiu animabus in purgatorio gementibus: Expiate corda vestra, facite votinceptos Iei amicos, cum hoc perfete, & finire in gratiam revertimini. Quippe vobis perfusum esse debet, prout vestras nunquam majori adjumento illis futuras, quam cum animo concipiatis harum pene-
nitentiarum aniarum fatus, atque dolentes, quod su-
premam hanc latenter misselatam, admittant facere, quidquid illa fecisse vellet. *Lamberts Sermon pro*
Moribus.

Certum est, & docet experientia, nullum esse dolorum illi parem, quem ignis gigavit; ita ut si quis in

Quod tor-
mentum ani-
bus purga-
tori affectu-
gi.

ardente fornicatione clauderetur, & divinitus vivere posset inter flammam, quin moreretur, ille per hoc unum tormentum magis torqueretur, credendum est, quam per reliqua, quecumque illa essent, quia illi posset infi-
di: quippe ha flammam devorantes carne illius penetrata in ipsa uite videra permearent, ignita eorum offa non aliam haberent formam, quam ignis candens ex iornae educti; latere ejus sufficiat quo-
cuandoque terribiles somnii emitterent; fangus ejus fuit plumbum, leviterque olio ardenter in totum illum corpus immobilem calorem effundaret, & in mediis usque inferret incendium: caput, os, dentes, pedes in totidem carbones converti semper ardenter, quin unquam absurcentur. Quo rogit, utrum in mundo per hunc ignis tormento tormentum inveniretur? Sed heu! quid discriminis nostrum hinc inter-
& purgatoriis ignem intercedit! Noster hinc ignis factus est, ut nolis servire, non ut torqueret: sed Deus purgatoriis ignem fecit, ut nocentiam animas severe puniret. Noster ignis plurimum sui adorans amittit, quia illis permixtus est elementis crassibus, & oppritis qualitate habentibus; & quoniam purus est, semper inventus restitutus in ipsa materia, qua indiget, ut alatur: sed ignis pascularis ab his omnibus impedi-
mentis immunis est, nihilque potius vim illius immunere, aut vehementer contineat. Denique ignis nostre cum igne purgatoriis comparatus, proprie lequendu; nil aliud est quam pista ignis. *P. Monford in tra-*
cato de Charitate erga defunctos cap. 3.

Si fieri posset, quod aliquis frateretur bonis omnibus, omnibusque voluntatis, & honoribus mundi, vel si mavis, milie mundorum, & ad haec, illius aternus effet fructu, ac tandem tota hac beatitudinis arteria integras in uno tantum puncto colligi posset; tamen tanta hac felicitas non exasperat vel minimam partem illius, qua iherit, q; vel uno momento beatifica gaudet visione. Quoniam modum igitur anima corporis vinculis expedita eo ista sit et, in quo videtur potest Deum fuisse, & in quo ipsius revera videtur, nisi peccata illum removerent, & quoniam infiniti boni privationis, quale hoc est, illi tormentum esse magis intolerabile, quam eti; hic viro, de quo locuti sumus, integra sua felicitatis iactura, quoniamcum illia esse fingatur. Quoniam igitur est afflictio anima ita a Deo separata, quoniam sive mereores illius, quoniam tristitia, cum cogitat se culpa sua amississe, in minus in eternum, fatalem ad tempus celi bona; & Dei pessime, qui caret, bonum esse totu; co-
majo; quam sit omnium creatorum bonorum fructu. Itet eti; aeterna? Idem.

Mundi Salvator docet, sati effe eleemosynam clariri, ut omnino emundemur. Quia si vera luctu que-
madmodum ambigere nefera est, cujusnam meriti effe debet spiritualis nostra eleemosyna, cum proximum de extrema edacimus calamitate, eaque infinitum bonum procuramus: cum omnia illius debita perfolvimus, eaque opem ferimus, ut erigendatur de cace-
re, ubi incomprehensibilis cruciatum, torqueret; cum tandem in libertatem aeternam infernum celo, ubi Dei aspectu, qui omnium votorum nostrorum terminus est, beate perfruatur? Quis sati dignus prosequi possit elegi tantam charitatem! S. Thomas generatim explicans differunt, quod aet; inter corporalia misericordia opera, & spiritualia, sit, haec anima non minus excellere, quam anima corpori antecellit. *Idem.*

Ut argumentum purgatoriis veritatem palam probe-
mos, primum aliquot principia constituenta sunt. Nonne verum est, nihil pollutum in regnum celorum esse ingressurum? Hoc dicit Jesus Christus. Nonne secundo verum est, illos, qui descendunt a mortali-
bus etiam peccatis immunes, non idem tamen immunes esse a minoribus foribus; vel habita peccati venia-
lis? Haec duae sunt propositiones certissima; & in da-
biuum non revocanda. Uramque simul connexamus. Nihil pollutum ingreditur in celum; plurimi in gra-
tia cum quibusdam maculis morientur, opus est ergo has animas emundari, antequam ingrediantur in gloriam. Hoc autem illud est, quod purgatorium dicimus; nihil hoc magis reale, nihil certus. Sed non minus certum est, quod sequitur. Si de fide est in futura vita levia prefentis noxias expatri-
tradio verus est, atque ab immemorib; ex primis usque Ecclesiasticis dilapsa, modum illas expandi-
& divina iustitia satisfaciendi miseris animabus acerbissimum dolorem adiuste; sed confideremus pen-
sum danni, quae posita est in privatione Dei ad tem-
pus, seu post mortem, quoniam ignis iherit. Quid au-
tem ex his veritatis, quae patim; ab omnibus pro-
bantur, potest inferri? *Sermo Manuscriptus.*

Facilius via, qua vestram explice politis erga mortuos charitatem, via est indulgentiarum. Et sane quoniam post sue peregrinationis finem non sicut amplius sub pessitate ministrorum Domini, & per absolutorum in eum statim adducti sint, ubi nequeant amplius ipsi applicari Iesu Christi merita in sacramentis; attamen per viam suffragie ecclesie thesauri super illos effundi possunt, atque in vitam futuram. Tuto huic inoxi principi summi Pontificis quibusdam in locis, atque temporibus concessere, quod anima de purgatorio liberari posset, si post fideli confessionem, & communionem preces quedam effundentur. Hic Auditor, omnem adhibere debet zeli mei vim,

De inde-
pende-
re mortu-
is. *Sepe*

vel contra improbatum eorum, qui adeo salubrem insti-
tutionem audire improbat, vel contra eorum negligen-
tiam, qui eadem ut non concurrit; sed relinquunt
investigatas, ut exhortationis viam tanummodo ad-
hibeamus. *Idem.*

Si obligatio praece luenda non semper extinguitur si pro pra-
etatione abeatur remanet in anima, quia pati-
tum in hac
vita, & pati-
tum in al-
tera.

ratio, propter quam justi heuim aliquot criminis
et adiuvi ad tempus prohibent, non exigua est
dolori eorum accessio. Sciant solam fixum calamitatem
causam esse, quod iniuste leserunt Deum amorem, &
honore infinitum dignum; Deum, cui plurimum debe-
bant, Deum, quem ipsa etiam inter tormenta super-
cetera diligunt. Hec cogitatio omnium cruciatum
est crudeliter, est tanquam telum, quod inam cor-
dis eorum partem transverberat, ibique lethale vulnus insigit. Quotiescumque rexit; sed heu! quando-
nam illam ex animo possunt expellere? Quotiescumque
redit, videlicet in singula momenta, in genitus
superflue adhuc in illis aliquam peccati macula, quia in suppliciis sui loco retinentur, sed per has
ipsas maculas in illis reflugere video radium glorie,
cui destinati sunt. Animae ita confirmata sunt in gra-
tia: proximas et eorum felicitates, eorum prædictio-
nem certa est. Quid magis misericordia digna, quam
illustres habet calamitos? Eheu! Auditores, super mor-
tuos similitas effundere lacrymas, dum realia mala
veras exponunt, hoc est incredulorum more plorare:
scire certi, qui spem non habent; ad Thesal. 4. Ser-
mo Manuscriptus.

Eheu! nos ad miserationem pronos esse gloriamur; Nihil mi-
seritatem adeo tenerum excitare quatinus in com-
memoratis etiam objectis, que vel theatra nobis exal-
tent, vel fibulam libri nobis expont; et dignissi-
mum argumentum, quod totam cordis velut purgatoriis
momenta valeat exercere. Post omnia, calamitos, qui
in purgatorio torquentur, sunt innocentes; fateor equi-
dem, superflue adhuc in illis aliquam peccati macula, quia in suppliciis sui loco retinentur, sed per has
ipsas maculas in illis reflugere video radium glorie,
cui destinati sunt. Animae ita confirmata sunt in gra-
tia: proximas et eorum felicitates, eorum prædictio-
nem certa est. Quid magis misericordia digna, quam
illustres habet calamitos? Eheu! Auditores, super mor-
tuos similitas effundere lacrymas, dum realia mala
veras exponunt, hoc est incredulorum more plorare:
scire certi, qui spem non habent; ad Thesal. 4. Ser-
mo Manuscriptus.

S. Chrysostomus post Apostolum damnat lacrymas
merite naturales, qui defunctionem memorie effunduntur,
sunt, siem hortatur, ut dolorem nostrum super-
naturalibus canitis attollamus. Et bona fide fateamur;
lacrime, quas post mortem alicius, quia nobis gra-
vis est, effundimus, ex amore proprio potius emana-
nt, quam ex charitate; en exempla. Vir post axio-
ris mortem, quae illum frequenter familiis, & adhuc
matris curas, & amorem d'poventis patrem relquist,
uxor, quae virum dexterum, scitumque perdit, ipsam
familiam, que periculum est, ne creditur libidinis,
vel caudiflorum avaritiae prædicta fiat; mater, cui fa-
cere subflatus fuit filius, quem unice diligebit, Rachel
post ploras filius fuit, neque aliud habens sui doloris
argumentum, quam quod filii ablatu; fuit, volugitas
illos videndi, & amplectendi; Nolam consolari, quia
non fuit. Matth. 5. Eheu! Auditores, si intra hos
termes nostra erga defunctos charitas continetur, non
et ego dicere possum, quod olim Jesus Christus il-
lis omnem charitatem suam in amicorum amore con-
stitutibus; *Nossa & Erthni hoc facimus?* Matth. 5.
Vnde fuit inter illos uxores, quae cum illis vite hu-
ius tederat post conjugia fata, breviores quiesce-
rias, quibus quoniam viris suis jungerentur; vi-
fas sunt omnes exhauiisse thesauros suis, ut viris
magis ponentes monumenta, & reliquias vite fue-
Ipatum pro cineres eorum traducere. *Idem.*

Minime sacrificium tuum est solutum, quod inter-
cruicatus fuos habens possint defuncti. Et sane, si Ju-
das Machabeus arbitrus est sa, nullo modo melius
prospicere posse animabus eorum, qui in actis cedide-
rant, quam imperando, ut pro eorum requie sacrificia-
tradio Jerolymae offerentur: *Miser Jerolymam offert
pro peccatis mortuorum sacrificium.* 2. Machab. 12. Quid
fidem animabus non prodeficit faluberrimum Iesu
Christi sacrificium? O Domine, sacrificium illud, quod
in Cruci perficit, a te primum pro mortuis obla-
tum fuit: inde ad inferos descendit, ut illinc animas
captivas educere. Primum hoc sacrificium, quod in-
fatuas quotidie, nonne eundem habere debet effe-
ctum? Proculdubio, gutta sanguinis, quem ibi effun-
dis, ardente penetrabunt fornae, atque in cum tri-
plicite locum refrigerium, ac solatum afferent. Has
causas vejuimus omnes Liturgie Iesu Christi sa-
crafficium viventes inter, ac mortuos parientur, &
Hodierna etiam die, postquam pro vivis preses effun-
dis sunt ante consecrationem, pro defunctis actio differ-
etur, donec adimplita fuerit consecratio, & Iesu Christi
prefatis sit in vicinia statu, & proprie lit, ut iam
illius defluit sanguis. Igitur error non est affirmare,
Iesu Christi sacrificium propitiatorium esse pro mor-
tuis ac pro viventibus, quemadmodum Synodus
Tridentina declaravit. *Idem.*

De Mells
sacrificium
pro mortuis
purgatoriis
oblato.

ventur, invenimus magitudinis misericordium nostrum argumentum . . . Heu! misericordia calamitatorum nullum animarum; si catena eorum non suntque gloriose, ac illa Divini amoris in celo, non sunt minus innocua; si patiuntur, hilari, alacrius animo patiuntur, quis se Divine Voluntati obtemperare cognoscant . . Et quamquam purgatorius ignis idem esse dicatur, ac ignis inferni propter dolorem, quem gignit, longe tamen differt propter motum, quem in voluntate producit. Etenim in purgatorio non nisi amoris, & confidentis actus producit, in inferno autem rabies ciet, atque desperationem. Aliquidne ultra requirit ad misericordiam ciendam? Hi calamitosi sunt quod statim, sed quod status futuri ultimi beati sunt: futiliter, sed colunt manum, a qua vapuluntur, gerunt, sed ponuntur furium auctorem diligunt, seu propriae quod eos gratia consolatur, seu quod certi sunt futuri, ut in celum ingrediantur. *Biro sermone 1. ut pro die Mortuorum.*

Violentus ardor, quo sancte illae anime flagrant, pollendii Deum efficit, ut huic tempera infibant, licet ab eo remota; neque cogitationes suas impendere possint objecto aliquo, quod vel brevi momento mentem avertire valeat de Divina magnitudinis cogitatione. Attamen eheu! debent hec intuiri carere; violentaque eorum defiditia coercentur. Non tanto impetu lapis centrum verius tendit, ignis non tanta vi fursum spissam versus suam attollitur, quanto anime illae feruntur in Deum, qui eas sua attrahit specie, & qui naturalibus studiis eorum addit motus supernaturales, ut illas contendant. Attamen dum maxima defiditorum suorum vi minutur, inhibentur a Dei iustitia, a qua id, quod propter peccata sua debent, cognovit perfolvere. Heu! quam funesta hac sententia est, que animam privat lente beatitudinis luce, & efficit, ut quedammodo damnatorum pomus sustineat. David Abafonii fratris cedem remittit, & cum ille redit in gratiam, haec tamen imposita conditione, ut Jerofolymus maneat, sed Patri, quem diligit, vultum non videat: *Verumnamen in Ierusalem maneat, & non videat faciem meam.* 2. Reg. 14. Hac ea sententia est, quam fuit Dominus contra animam purgatoriis flammis adiudicata: *Verumnamen non videat faciem meam.* Sancta eris, & predestinata gloria mea eternitas tua est; sed nondum iustitia mea fecili fatis, Carebis ad tempus conspectu meo, & pomus, & tormenta sustinebis, has peccatorum reliquias expiatura. *Idem.*

Quid facerem in purgatoriis, in terris reverenter posse ad presentiam angelorum. Quare ex animabus, quae in his carcerebus flammis detinuntur, quid facient, si in terram reverteri, & in corpora sua redire ei licet? Heu! nullum in reliquo vita ipsiarum spatio momentum est, quod placriter auferitur, & mortificationibus, non impenderent, hac supplicia evitarent. Proh Fideles, donec tempus nobis est, non ibique suppetunt Sacramenta, & Sanguis Iesu Christi, quibus certam faciamus salutem nostram, fieri poterit, nos illi abutti, ut scelerum nostrorum numerum augeamus? Animus ite sed vos suos clamores convertant, volgite, ut misericordiam, obtulante: *Misericordia mei, saltem vos amici mei.* Job 19. sed ego vobis dico: *Misericordia eius plena est.* Eccli. 30. Animum veltrarum vestrum vs misereat, ne tantum terre huc inheretatis, ut amittatis coram; neque vobis in periculis objiciatis pro fluxa, fragilique voluptate eternas voluptates amittendi &c. *Idem.*

Charitatis argumenta, quibus, ad opem fratibus nolitis in purgatorio gementibus serendam agamus, delinere debemus illos, tanquam predilectionis intulit. Ius habemus ad Patri nostri hereditatem, ad esdem felicitatem vocati sumus, illos ergo considerare debemus tanquam beate aeternitatis candidatos, & præstatissimum charitatis actum, quem ipsi praetare possimus, teor esse illis open ferre, ut ad hunc finem perveniant. Obligationes ite longa graviores sunt pro illis animabus, quae in purgatorio patiuntur, quam pro Christianis, quos oculis intuemur. Cur? quia in maxime urgentibus nostra miserationis, & amoris officiis secretam habemus diffidentiam, ne homines illi, quibus benefacimus, ex reprobatione numero fortasse futuri sint. Pauper hic, qui ex me petit eleemosynam, fortasse reprobus est, & eodem ore, quo propter Dei amorem sumpm efflagitat, fortasse sanctum ejusdem nomem blasphemat &c. *Idem.*

*Exhortatio oratione eximia haec habet verba: Animam piam nostram ad orandum oblationibus preservamus. Pii bujus Imperatoris anime pro mortuorum requiem sensu zeli, ac piatatis a Deo deprecemur. Populi mecum manus vestrarum ante Sanctuarium attollite, ut salem post illius mortem hac oblatione sancta magnitudinem meritorum ejus remuneremur . . . Sequimini, Fideles, magni hujus Antistitis, familiique Doctoris exemplum, offerte cum Sacerdotibus sacrificium adeo efficax pro animarum, quae patiuntur, tranquillitate; illae hoc expectant a iustitia vestra, & charitate. *Idem.**

FINIS TOMI TERTII.

CAPILLA ALFONSINA
U. A. N. L.

Esta publicación deberá ser devuelta antes de la última fecha abajo indicada.

BX1757
H6
v.3 45286

UTOR
HOUDRY, Vicentii
ULO
Biblioteca concionatorum
moralis evangelica.
HA DE
MIENTO NOMBRE DEL LECTOR

NOMBRE DEL LECTOR

